

'HET ZIJN KANJERS, STUK VOOR STUK'

Eric-Jan Venema (51 jaar) was tekenaar/constructeur in een metaalfabriek. Hij geeft nu wiskunde op een vmbo. "Dit voelt heel goed. Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit nog wat anders ga doen."

tekst Marion de Graaff – foto Hans van de Vlekkert

Jaren geleden, tijdens het examenjaar van de mts fietste Eric-Jan Venema op een dag een eind op met een leraar Duits, en die zei – voor zijn gevoel vanuit het niks – 'Zou jij niet voor de klas willen?' 'Ik herinner het me nog heel goed', zegt Eric-Jan. 'Ik had nog nooit over het onderwijs nagedacht en heb er toen niets mee gedaan. Ik ging als tekenaar/constructeur bij een metaalfabriek werken waar opslagvaten, warmtewisselaars en boilers werden gemaakt. Na een aantal jaren werd ik daar werkvoorbereider en nog weer later ben ik als offertebehandelaar op de afdeling verkoop beland. Ik ontwierp en verkocht grote installaties voor bedrijven, allemaal uniek en op maat. Heel creatief werk waarbij je oplossingen voor situaties moest bedenken en tegelijkertijd kostenefficiënt moest zijn.

En toen ging het hoofd verkoop weg en schoof ik door. Ik merkte dat bepaalde aspecten van een managersfunctie niet bij me passen. Ik vond

'Ik krijg er heel veel voor terug'

het steeds minder leuk en ging om me heen kijken. Computers en hun toepassing hebben sinds hun opkomst mijn interesse. Ik had mijn diploma programmering en ambi-ict behaald. In die richting heb ik het dus gezocht en ik kwam bij een heel klein ict-bedrijfje terecht. Dat ging goed, maar ik merkte dat de commercie een grote rol speelde. Een te grote rol, wat mij betreft. Daardoor veranderde het werk steeds, en daar kon ik slecht tegen. Toen er in mijn privéleven ook een aantal heftige dingen gebeurden, en er vervolgens door het ict-bedrijfje werd uitgewerkt, kreeg ik een fikse burn-out."

ZELFVERTROUWEN

"Langzaam ben ik uit die put gekomen, met hulp van mijn vrouw en professionele hulpverleners", vertelt Eric-Jan. Mijn zoontje was in die tijd drie, vier jaar en ik bracht veel tijd met hem door. Ik maakte zijn overstap naar de basisschool heel bewust mee en was regelmatig op school te vinden. En toen herinnerde ik me de uitspraak van die leraar Duits, jaren daarvoor: zou jij niet voor de klas willen? Aan die mogelijkheid heb ik me vastgeklampt en ik kreeg weer energie. Ik ben op verschillende scholen gaan kijken, en kon af en toe een dag meelopen. Ik vond het allemaal prachtig. Langzaam maar zeker ging het beter met me en ik schreef me in voor de pabo. Toen ik daar een paar maanden mee bezig was, sprak ik op een verjaardag mijn neef Ruud. Hij werkte op het mbo van aoc-Oost in Twello, en vond dat ook wel iets voor mij. Het leek me eigenlijk niets met die pubers, maar ik ging toch een keer mee. Ik was onder de indruk, het sprak me aan. Toen er op die school ook een vacature was, ben ik ingestapt. Het begon met een paar uur, maar er kwam steeds meer bij. Op een gegeven moment had ik een mentorklas, een paar uur biologie, wat natuurkunde, wat wiskunde. En ik deed ook de pabo nog. Ik moest dus echt een keuze maken, en uiteindelijk werd het de lerarenopleiding, richting wiskunde. Vorig jaar heb ik mijn graad behaald. Tijdens die opleiding heb ik echt pittige wiskunde gehad. Dat kan ik bij deze vmbo-leerlingen niet kwijt, maar dat maakt me niet uit.

KRACHTIGE MENSEN

In een krachtige vakbond zijn mensen in staat hun problemen met werk en inkomen samen op te lossen. Krachtige mensen kunnen verandering tot stand brengen - individueel en collectief.

KIJK OP
FNVBOND
GENOTEN.NL

LOOPBAAN
ADVIES

